

ОБУЩАРЯТ

Превод от руски: Дона Минчева, 1981

chitanka.info

В един голям град живял някога беден обуцар. Каквото припечелвал през деня — изяждал го вечерта. Така преживявал от ден на ден. В кръчма никога не влизал. Цялата си печалба носел в къщи и всяка вечер весело вечерял с жена си и децата си.

Поискал веднъж царят да разбере кой как живее в неговия град. Преоблякъл се като търговец и тръгнал през нощта да обикаля града.

Гледа царят — всички спят, само от една къща се чуват гласове. Почукал той, влязъл и що да види: седнал обуцарят с цялото си семейство да вечеря, всички ядат, пият и се веселят.

Поканил стопанинът госта на трапезата и си помислил: „Той е един от господарите на пазара, все ще ми потрябва някога!“

— Прощавай, че те питам, братко, но кажи, с какво се занимаваш, как можеш в делник да ядеш, да пиеш и да се веселиш като в празник?

— Аз, братко, съм обуцар. Каквото припечеля през деня, изяждаме го вечерта със семейството си.

— А какво ще правиш, ако затворят работилниците?

— О, на врага си не пожелавам това, което ще стане с мен тогава! Гладен ще си легна! — рекъл обуцарят.

Царят си отишъл. На другата сутрин той заповядал никой да не работи и да не търгува този ден — празник обявява. Затворили работилничката и на нашия обуцар. Вечерта царят пак се преоблякъл и отишъл да навести обуцаря. Гледа — той пак се весели, както и миналата нощ.

— А-а, добре дошъл, приятелю, заповядай, драги гостенино, на трапезата! — поздравил го обуцарят.

— Как се веселиш и днес — попитал гостът, — когато нашият цар заповяда да се затворят всички работилници и продавачници?

— Проклет да бъде нашият цар! — рекъл обуцарят. — Затвориха ми днес работилничката, не можах да работя. Какво да сторя? Излязох на улицата — на един вода занесох, на друг дърва насякох, на трети с друго помогнах. Спечелих все пак нещо, донесох го и ето, изяждаме го!

Царят си отишъл. На сутринта заповядал да доведат обуцаря в двореца. Дал му оръжие и го изпратил на вратата да пази. Цял ден престоял на стринка горкият обуцар, а вечерта си отишъл в къщи, седнал и навел глава опечален, че нищо не успял да спечели през деня.

— Какво си посърнал така, мили мъжо? — попитала го жената. — Има хора, които по цели недели няма какво да ядат. Чувала съм, че и по двадесет, и по четиридесет дни гладуват, а ние един ден ли няма да издържим?

Взел обуцарят една пръчка и почнал да я дяла — ей тъй, да убие времето. Дялкал, дялкал, гледа — изострила се от едната страна пръчката, станала като меч. Като видял това, обуцарят скочил, донесъл голям клон, издялкал го, заострил го като меч, измъкнал своя меч от ножницата и сложил там дървения. После взел стоманения меч, занесъл го на пазара, продал го и накупил разни неща за ядене и пиене. Върнал се в къщи с пълни ръце и всички седнали, както всякога, весело да вечерят.

А царят отново се преоблякъл и отишъл да навести своя приятел. Обуцарят пак го поканил на трапезата.

— Днес нашият цар глупак ме накара да стоя на страна, можех ли да спечеля нещо? Върнах се в къщи, седнах гладен и тъжен, че няма какво да ядем, но изведнъж ми мина през ума: та нали царят няма да ме накара наистина да убивам някого я? Извадих своя меч, продадох го, а в ножницата сложих дървен. Царят хич няма и да разбере какво има в ножницата ми. Жено, извади тоягата, нека покажем на нашия приятел какъв меч имам!

На другата сутрин обуцарят препасал дървения си меч и се запътил към двореца да пази портите.

Царят тържествувал в душата си.

— Е, сега ще го нареда аз както трябва! — мислел си той. Извикал един слуга и взел да му се кара, да го удря, да му крещи, сякаш, горкият, наистина се е провинил в нещо.

— Кажете на моя страж да дойде веднага! Нека отсече главата на този безделник, на този изменник, на този лъжец! — крещял царят.

— Господарю, царю честити, прости му, прост човек е той, сгрешил е, прости му! — замолил го на колене обуцарят страж.

— Не мога да му простя, той е толкова виновен пред мене, че заслужава бесило! Ама хайде, отсечи му главата! Не го ли сториш, твоята глава ще взема!

Какво да стори обуцарят? Изправил се, вдигнал очи към небето и извикал:

— Господи, ако наистина този нещастник е невинен и с нищо не е прегрешил пред царя, нека се превърне в дърво този меч!

И при тези думи измъкнал от ножницата дървения меч. Съобразителността на обущаря се харесала на царя. Той го наградил със злато и сребро и го пуснал да си върви.

— Върви си и живей, както си живял досега! — рекъл му той.

*Мор там, пир тук,
пепелта там, брашното тук.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.